

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 154 / II Legislatura / Vuitè període

Dijous, 1 d'octubre de 1987

Comissió de Política Cultural

Presidència
de l'Il·lustre Sr. Joan Colomines

Sessió informativa de l'H. Sr. Conseller
d'Ensenyament per informar sobre l'estat actual
del procés d'integració de diverses escoles privades a la xarxa de
centres docents públics en el marc de la Llei 14/1983,
del 14 de juliol

Proposició no de Llei per a commemorar amb la
Dignitat Merescuda el Primer Mil·lenni
de l'Obtenció de la Independència de Fet dels
Comtats Catalans

SUMARI

Primera sessió

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i un minut.

Sessió informativa de l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament per informar sobre l'estat actual del procés d'integració de diverses escoles privades a la xarxa de centres docents públics en el marc de la Llei 14/1983, del 14 de juliol (Punt únic de l'ordre del dia.)

Exposició : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2129).

La sessió se suspèn a les onze del matí i es reprèn a tres quarts de dotze.

Preguntes subsegüents a l'exposició de l'H. Sr. Conseller

Sobre diverses qüestions no resoltes — plantilles, cicles — en el procés d'integració

Formulació : I. Sra. Mata (S) (p. 2133).

Resposta : H. Sr. Conseller (p. 2134) i la Sra. Directora General de Gestió del Professorat i dels Centres Docents (p. 2134).

Rèplica : I. Sra. Mata (S) (p. 2135).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller (p. 2135).

Sobre el cost del procés d'integració

Formulació : I. Sr. Tico (CiU) (p. 2135).

Sobre les despeses d'inversió i el valor del patrimoni adquirit en el procés d'integració

Formulació : I. Sra. Mata (S) (p. 2136).

Resposta conjunta : H. Sr. Conseller (p. 2136).

Repreguntes : I. Sr. Tico (CiU) (p. 2137) i I. Sra. Mata (S) (p. 2137).

Segona resposta : H. Sr. Conseller (p. 2137).

Sobre la col·laboració Generalitat-ajuntaments en l'adequació de les estructures d'algunes de les escoles integrades

Formulació : I. Sra. Mata (S) (p. 2137).

Resposta : Sr. Secretari General d'Ensenyament (p. 2137).

Sobre els drets adquirits per antiguitat dels professors de les escoles integrades

Formulació : I. Sr. Jané (S) (p. 2138).

Resposta : Directora General de Gestió del Professorat i dels Centres Docents (p. 2138).

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia i onze minuts.

Segona sessió

El debat del punt segon de l'ordre del dia — únic que es transcriu — s'inicia a dos quarts de cinc i set minuts.

Proposició no de Llei per a commemorar amb la Dignitat Merescuda el Primer Mil·lenni de l'Obtenció de la Independència de Fet dels Comtats Catalans (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Casanovas (ER) (p. 2139).

Posició dels grups : I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 2139), I. Sr. Santacreu (P) (p. 2139), I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2140), I. Sr. Colomines (CiU) (p. 2140).

Intervenció del Grup proponent : I. Sr. Casanovas (ER) (p. 2141).

Votació de la Proposició no de Llei : aprovada per unanimitat (p. 2141).

El debat del punt segon s'acaba a tres quarts de cinc de la tarda i dotze minuts.

Primera sessió

S'obre la sessió a dos quarts d'onze del matí i un minut. Presideix la sessió l'I. Sr. Colomines, acompanyat del Vice-president, I. Sr. González Navas, i del Secretari, I. Sr. Descals (en substitució de l'I. Sr. Aymerich). Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Pau.

Hi són presents les diputades i els diputats membres de la Comissió I. Sr. Borràs, I. Sra. Busquets, I. Sr. Camps i Vallejo, I. Sr. Montalat, I. Sr. Padilla, I. Sr. Jané, I. Sra. Rúbies, I. Sra. Sanabra, I. Sr. Tico i I. Sr. Vila i Fontcuberta, pel G. p. de Convergència i Unió; I. Sr. Cadevall, I. Sr. Lorda, I. Sra. Lorente, I. Sra. Mata i I. Sr. Soto, pel G. Socialista; I. Sr. Feu (en substitució de l'I. Sr. Santacreu) i I. Sr. Curto, pel G. p. Popular; I. Sr. Riera i Gassiot, pel G. p. del PSUC; I. Sr. Casanovas, pel G. p. d'Esquerra Republicana, i I. Sr. Garriga, pel G. Mixt.

En aquesta sessió acompanyen el Conseller d'Ensenyament, H. Sr. Joan Guitart, el Sr. Josep Margalef, Secretari General d'Ensenyament; la Sra. Carme Laura Gil, Directora General de Gestió del Professorat i dels Centres Docents; el Sr. Joaquim Triadú, Subdirector General de la Unitat de Relacions Institucionals; la Sra. Marta Lacambra, Subdirectora General de Planificació Escolar i de Centres i el Sr. Jordi Albinyà, Cap de Secció d'Informació i Coordinació de la Unitat de Relacions Institucionals.

Ordre del dia

Punt únic : Sessió informativa de l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament per informar sobre l'estat actual del procés d'integració de diverses escoles privades a la xarxa de centres docents públics en el marc de la Llei 14/1983, del 14 de juliol.

El Sr. PRESIDENT : Bon dia a tothom, suposo que han rebut la convocatòria, són aquí els que són aquí i avui tenim un primer i únic punt de l'ordre del dia : una sessió informativa de l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament per informar sobre l'estat actual del procés d'integració de diverses escoles privades a la xarxa de centres docents públics en el marc de la Llei 14/1983, del 14 de juliol d'aquell any.

Abans de començar la sessió voldria, en primer lloc, donar la benvinguda a un Diputat nou, i que ha estat adscrit a aquesta Comissió, el senyor Ignasi Riera —prou conegut per tothom— ens desperta cada dia, en nom del Grup del PSUC.

També vull donar la benvinguda a les persones del Departament, al Conseller d'Ensenyament, Honorable senyor Joan Guitart; al senyor Josep Margalef, Secretari General d'Ensenyament; la senyora Carme Laura, Directora General de Professorat i Centres; el senyor Joaquim Triadú, Subdirector General de Relacions Institucionals; la senyora Marta Lacambra, Subdirectora General de Planificació Escolar, i el senyor Jordi Albinyà, Cap de Secció de Centres Privats. Dit això, i havent substituït l'antic secretari de la Mesa pel senyor Descals per a aquesta sessió només, ja s'inicia aquesta sessió informativa.

Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart) : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en comparèixer davant d'aquesta Comissió em mouen fonamentalment dos propòsits, d'una banda, fer un repàs, que procuraré que sigui breu, sense que això signifiqui, però, una ex-

posició superficial o poc detallada de totes les actuacions que, en compliment d'aquesta Llei, el Departament d'Ensenyament ha dut a terme des del moment de la seva promulgació i, d'altra banda, posar al corrent aquesta Comissió de la situació actual del procés d'integració; un procés que, com ja saben tots vostès, es troba, a hores d'ara, en la seva fase final, ja que està tot previst perquè quedi acabat el proper dia 31 de desembre.

En arribar a aquesta fita final hauran transcorregut quatre anys i mig des d'aquell 29 de juny de 1983, data en la qual el Ple del Parlament aprovava la Llei d'Integració a la Xarxa Pública de les Escoles Privades. Certament, aquest període podria semblar llarg, però un procés com aquest, sense antecedents, no és senzill de dur a terme; ben al contrari, es tracta d'una tasca complexa perquè afecta moltes escoles i, per tant, suposa moltes situacions diverses i, fins i tot, atípiques en alguns casos. És per això que des del primer dia el Departament d'Ensenyament va mantenir una actitud de diàleg, absolutament imprescindible, amb totes les parts implicades en la Llei, els ajuntaments, els titulars de les escoles, el professorat i els pares.

Així mateix, els vull recordar que per iniciativa meua el dia 20 de juny de l'any 1985 vaig comparèixer davant d'aquesta Comissió per tal d'informar també de la marxa del procés d'aplicació de la Llei fins a aquell moment. No crec, doncs, que calgui insistir gaire en la gran complexitat administrativa que ha representat analitzar detalladament, cas per cas, més d'un centenar de centres, cadascun amb les seves peculiaritats específiques, tot procurant fer compatible cada situació particular amb les exigències de la normativa legal, ens havíem de sotmetre al que la Llei establia. Com a prova que aquest procés, ja des de bon principi, va ser laboriós, em permetré de recordar unes frases que jo mateix vaig pronunciar en la presentació del text del Projecte de Llei. *(Pausa.)*

Deia, en la presentació del Projecte de Llei : «La redacció d'aquest Projecte de Llei ha estat particularment difícil i no per manca de voluntat de resoldre la problemàtica de força escoles privades de qualitat que tenien la voluntat manifesta de passar a ser públiques, sinó a causa de dificultats d'ordre tècnic, referents, sobretot, a la titularitat dels centres, a la situació del professorat i d'ordre econòmic, perquè el Departament d'Ensenyament ha de compaginar la integració d'aquesta xarxa amb altres estats d'inversió peremptoris.»

I ja que faig esment a aquella sessió parlamentària en què es va aprovar el Projecte de Llei, potser fóra bo recordar ara, arribats a la fase terminal del procés d'integració, quins eren els objectius que varen impulsar la promulgació d'aquesta Llei i, per fer-ho, res millor també que el preàmbul del mateix text.

«El dèficit d'escoles públiques» —diu aquest preàmbul— «existent a Catalunya, molt superior percentualment al de la resta de l'Estat, afavorí al seu moment la creació d'un elevat nombre de centres docents privats de tots els nivells, que amb la seva tasca han cobert aquesta insuficiència global.

«Molts d'aquests centres docents privats han aconseguit una meritòria labor de catalanització i de renovació pedagògica i, d'altra banda, han manifestat un desig d'esdevenir escola pública.» Prosseguia. Crec que poques paraules més es podrien afegir per completar aquesta ajustada descripció de la situació que havíem heretat i poques, però, més calen per justificar la necessitat i l'oportunitat d'aquesta Llei. Una que, a més a més,

significa el reconeixement públic d'una experiència i un patrimoni pedagògic molt important, el de les escoles del CEPEPC. I, així, en el mateix preàmbul es fa una referència explícita a les escoles d'aquest col·lectiu, que cito textualment: «igual com altres de reconegut prestigi, van actuar amb caràcter supletori davant la insuficiència d'escola pública catalana». I, un cop aprovada la Llei, amb l'assentiment àmpliament majoritari de la Cambra, va començar la fase més important i de més transcendència: posar-la en pràctica.

El primer pas en aquest sentit va ser la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat* del 2 de desembre de 1983 de l'ordre de convocatòria per a la presentació de sol·licituds, on es detallava la documentació que calia que els centres presentessin. Amb aquesta ordre es donava compliment a l'article 3 i a la Disposició Transitòria Segona de la Llei.

En la meua compareixença davant d'aquesta Comissió el mes de juny de fa dos anys ja vaig detallar amb xifres el que aquesta convocatòria va suposar. A tall de resum recordaré només que quan el termini de presentació de sol·licituds va exhaurir-se, el previst en l'ordre més una pròrroga que es va concedir posteriorment, és a dir, a finals de gener del 84, un total de 107 escoles havien formalitzat llurs peticions d'integració. Això va comportar, com a requisits que s'establien, un total de 40.633 documents que calia classificar, ordenar i estudiar degudament.

Val a dir també que aquest procés llarg i laboriós, per si mateix, es va veure alentit pel fet que cap de les 107 escoles sol·licitants no havia presentat la documentació que es demanava en la convocatòria, cosa que va obligar a establir una pròrroga de vint dies hàbils a petició de les mateixes escoles i que, com ja poden imaginar, va suposar una nova roda de convocatòries individualitzades per tal de reclamar la informació que mancava.

Al final d'aquesta fase del procés, dues de les 107 escoles sol·licitants van haver de ser excloses en exhaurir-se tots els terminis establerts per a la presentació de documents.

Un cop ponderats els respectius projectes pedagògics i la tasca de catalanització de cada centre, el Departament va fer pública, l'1 d'agost de 1984 —i a tall exclusivament informatiu—, una primera llista d'escoles que a la vista de la informació documental aportada es consideraven, en principi, capacitades per ésser integrades a la xarxa pública. A reserva, això sí, de la tramitació dels aspectes que es contemplaven en els articles cinquè i sisè de la Llei. És a dir, els punts relacionats amb la propietat del solar i l'edifici escolar i amb la situació del personal del centre.

A principis del curs 84-85 —i, més concretament, el dia 14 de setembre del 84— es publicava al DOGC una ordre per la qual s'aprovava una primera llista d'integració de tres escoles a la xarxa docent pública. Es tractava, concretament, dels centres Montseny, de Sant Just Desvern; Icària, de Barcelona, i Joanot Alisanda, de Sabadell. Val a dir que, pel que fa als centres Icària i Joanot Alisanda, amb aquesta actuació, es donava compliment alhora a la Resolució 98/I del Parlament de Catalunya.

El següent pas va ser establir un barem que servís de base per valorar les circumstàncies específiques de cada centre, i així elaborar una llista d'escoles per ordre de prelació, tal com s'indica a l'article 4 de la Llei.

A tal efecte, a principis de novembre del 84 es va constituir una comissió d'estudi integrada pel Departament d'Ensenyament, representants de la Federació i Associació de Municipis de Catalunya, de l'Ajuntament de Barcelona i del CEPEPC. Els aspectes que es varen tenir en compte a l'hora de fer el barem i que varen ser objecte de consens foren els següents: les necessitats de places escolars en la zona on s'ubica el centre; les circumstàncies específiques del centre, projecte de catalanització, manteniment de l'equip pedagògic, situació administrativa, etcètera; l'interès social de la integració considerat a partir de dos indicadors, la renda per càpita i l'índex d'atur de la zona on s'ubica el centre. El resultat de l'aplicació del barem va ser la publicació en el DOGC del 27 de març del 85 de la llista provisional de centres, valorada i ordenada, segons els criteris fixats. I l'ordre de 18 de juliol, que feia pública, un cop estudiades les reclamacions que es varen presentar, la relació definitiva de centres a integrar.

Com ja he dit abans, per aquelles mateixes dates vaig demanar de comparèixer davant aquesta Comissió de Política Cultural per informar de l'estat del procés d'integració. En la meua exposició no em vaig limitar únicament als aspectes d'àmbit més administratiu, de gestió, sinó que també vaig explicar les repercussions econòmiques que suposava l'aplicació de la Llei, ja no des del punt de vista teòric-especulatiu, sinó amb dades concretes a la mà, aportades bé pels mateixos centres o bé pels mateixos ajuntaments.

Per als detalls concrets em remeto a la transcripció del que en aquella ocasió vaig exposar, però vull recordar-los que les xifres globals que resultaven de les dades que aleshores teníem sobre la taula suposaven una inversió global, total, molt propera als 10.000 milions de pessetes.

Un cop fixada la relació definitiva de centres a integrar, es va posar en marxa el procés administratiu corresponent, que constava de quatre etapes consecutives: signatura del conveni individualitzat per les parts implicades, el Departament, l'ajuntament a qui correspongui i l'escola; aprovació formal, el del conveni, per part del Consell Executiu; publicació del Decret de creació com a centre públic i publicació de l'ordre de cessament d'activitats com a centre privat. Aquestes són les quatre etapes.

Com podeu observar, amb aquest procediment s'accelera el termini que la Llei fixa en el seu article segon, que preveu un període transitori de cinc anys, com a màxim, entre el moment de la signatura del conveni i la creació definitiva com a centre públic. Es fa, pràcticament, d'una manera molt més ràpida. Actualment, doncs, l'aprovació per part del Consell Executiu del conveni signat per l'Ajuntament, escola i Departament d'Ensenyament comporta, de forma automàtica, la creació del centre com a públic i el seu cessament d'activitats com a privat, mesura amb la qual se suprimeixen etapes intermèdies i, al capdavall, s'accelera la definitiva integració del centre a la xarxa pública.

Els centres que fins al 31 de juliol d'enguany havien acomplert aquest procés són els següents: el Jungfrau, Gitanjali, Àngelus i Artur Martorell, de Badalona; Torre de la Llebre i Escola, de Rubí; Joanot Alisanda, Sant Gregori i Narcisa Freixas, de Sabadell; Montseny, de Sant Just Desvern; Elaia, Nostra Senyora del Port, Santa Maria de Vallvidrera, de Barcelona, junt amb el Benjamí i la Icària; Sant Miquel, de Cornellà; Sant Esteve, de Granollers; Enxaneta, de Valls; Lola Anglada,

d'Esplugues de Llobregat; Sant Rafael, de Sant Boi de Llobregat; Patufet-Sant Jordi, Sant Josep el Pi i Estel, de l'Hospitalet de Llobregat, també; Sant Jordi i Espiga-Sant Jordi, de Lleida.

No voldria passar per alt, abans de continuar endavant, la creació —mitjançant resolució de la Direcció General d'Ensenyament Primari, de 20 de març del 86— de la Comissió Tècnica de Seguiment del Procés d'Integració, que tenia com a missió assessorar les parts que intervenen en la negociació dels diferents convenis. L'esmentada Comissió, que presidia la Directora General d'Ensenyament Primari i que ara presideix la Directora General de Professorat i Centres, la formaven les mateixes entitats i organismes presents en la comissió d'estudi que va establir el barem de prioritització dels centres, a la qual abans ja he fet referència. Posteriorment, el Departament d'Ensenyament va establir el model de conveni base i va anar convocant, una per una, totes les escoles que estaven pendents d'integrar, per tal de concretar els problemes específics de cada centre.

Paral·lelament a aquest procés, s'han anat fent reunions amb els ajuntaments afectats per tal de fixar també en cada cas la seva participació en la signatura del conveni, que afecta la compra dels solars i els lloguers dels edificis habilitats. De l'anàlisi de la situació de cada centre es va desprendre l'existència de tres tipus de problemàtiques. Abans, però, d'entrar en la seva descripció, voldria fer una referència molt breu dels problemes, aliens al Departament d'Ensenyament, amb què ens hem trobat quan hem entrat en l'anàlisi més detinguda de la situació patrimonial d'una bona part dels centres que han sol·licitat d'ésser inclosos en el procés d'integració: problemes com hipoteques pendents, personal no titulat, estructura educativa en nivells no obligatoris, deutes diversos —concretament a la Seguretat Social—, han estat complicacions addicionals que ens hem trobat en el camí d'un procés ja per si mateix força complex. També em referia, en la sessió anterior, al percentatge molt important d'escoles la situació dels locals de les quals no eren de titularitat dels centres, sinó que en molts casos eren llogats i en d'altres estaven en situacions precàries.

Fet aquest aclariment, que considero que havíem de conèixer, passo a descriure els tres tipus de centre amb què ens hem trobat.

Escoles en edificis que no reuneixen condicions per ser centre públic: en aquest moment, de la forma amb què es resol, l'Ajuntament es fa càrrec del lloguer de l'edifici, sempre que, com ja s'ha fet en alguns casos, no hi hagi a la localitat un centre públic que pugui absorbir l'escola que s'integra o bé l'edifici sigui propietat de l'entitat titular; si l'escola refusa la seva integració en un centre públic ja existent, aleshores queda separada de l'empara de la Llei. L'Ajuntament es fa càrrec del personal no docent integrable i de les despeses de manteniment del centre, lògicament, i el Departament es fa càrrec del professorat integrable, de les despeses de funcionament, i de la compra de l'equipament i mobiliari de l'escola, que assegura la liquidació de les càrregues socials i el pagament dels possibles deutes del centre.

Centres en edificis dels quals el titular no és propietari. Prèvia conformitat del propietari, del Departament d'Ensenyament i de l'Ajuntament, aquest —el Departament— compra l'edifici, l'Ajuntament adquireix el solar, amb un pla de pagaments preestablerts per anualitats de comú acord. En el cas

que hi haguessin problemes, en alguns casos els ajuntaments han contribuït a la resolució del problema fent ús de les seves competències i atribucions, és a dir, actuant prop del propietari per establir, per facilitar l'adquisició del centre. El Departament d'Ensenyament es fa càrrec, com abans, del professorat integrable, de les despeses de funcionament i de la compra de l'equipament i mobiliari de l'escola, que ha d'assegurar així mateix la liquidació de les càrregues socials i el pagament dels possibles deutes del centre. L'Ajuntament es fa càrrec del personal no docent integrable i de les despeses de manteniment del centre. O sigui, un és en llocs de lloguer que no tenen un edifici que es pugui adquirir; l'altre, quan hi ha un edifici que està en situació de lloguer però que és adquirible perquè reuneix les condicions, i, el tercer, es tracta de centres en edifici propietat d'una cooperativa.

Quan el titular és una cooperativa de mestres, es procedeix de la manera següent: la cooperativa fa cessió gratuïta de l'edifici al Departament d'Ensenyament i cessió gratuïta del solar a l'ajuntament. El Departament es fa càrrec del professorat, de les despeses de funcionament, etcètera, i l'ajuntament es fa càrrec del personal no docent integrable i de les despeses de manteniment del centre. El Departament d'Ensenyament es fa càrrec de la compra de mobiliari, material i equipament de l'escola per un import equivalent al dels deutes del centre, que assegurin la cobertura d'aquests.

Quan el titular és una cooperativa de pares o de pares i mestres, que és una situació diferent, si els titulars no fan cessió prèvia de l'edifici, el Departament d'Ensenyament paga per aquest una quantitat igual a l'import de les aportacions econòmiques fetes pels pares al fons social de l'entitat; és a dir, es tracta de pares que han fet aportacions, que els seus fills moltes vegades han desaparegut dels centres i, aleshores, se'ls fa una aportació que se'ls reintegra les quantitats que havien aportat, als pares. I, després, diguem-ne les característiques d'aportació de l'ajuntament i del Departament són les mateixes que es refereixen als altres centres.

Un cop establerta aquesta diferent tipologia, sobre la qual, en aquests moments, els dispenso d'escollar les característiques, la complexitat i els tràmits que ha hagut de sofrir tot aquest procés, que justifica el temps transcorregut en l'aplicació de la Llei, malgrat la voluntat del Departament d'accelerar-lo, el passat dia 26 de juny es va donar publicitat al calendari d'integració dels centres, que es van dividir en tres blocs: centres que era previst que s'integressin el mes de setembre, aquest que va acabar ahir; els que s'integren el mes d'octubre, aquest que comença avui, i els que s'integraran el mes de desembre, el que acabarà d'aquí a tres mesos. La situació ara mateix dels vint-i-cinc centres previstos inicialment per al primer bloc és el següent —o sia, el que s'havia d'acabar el mes de setembre—: dels vint-i-cinc han signat conveni un total de disset centres: el Pompeu Fabra, Estel, Societat Cooperativa Fraussa, Santa Pau, Roure-Mallorca, Ítaca, Tàbor, Baloo, Ton i Guida, Graziella, i Pau i Justícia, de Barcelona. Montserrat, d'Esparreguera; Can Sant Joan, de Montcada i Reixac; Santa Teresa, del Vendrell; Montbui, de Caldes de Montbui; Europa, Institut Escolar de Cornellà de Llobregat, i Edumar, de Castelldefels. S'han pogut avançar les tramitacions del centre Barrufet, de Sant Boi de Llobregat, previst inicialment per l'octubre i signat també durant aquest setembre.

Els centres d'aquest bloc que han quedat pendents són els següents : Àngels Garriga i Solc, de Barcelona, que tenen pendent la valoració del patrimoni; Carlit-Liceu Gonzaga, de Barcelona, que tenen pendent l'extinció del BUP; la Roda, de Terrassa i Barrufet, de Barcelona, que estan pendents d'arribar a un acord amb els propietaris dels locals. El centre Pax, de Tarragona, previst inicialment per a aquest primer bloc, passarà a integrar-se durant el mes d'octubre, a petició pròpia. Per acabar aquest resum del primer bloc, cal indicar que el centre Lys, de Barcelona, ha renunciat a la integració i que l'Ajuntament de Sabadell ha decidit no signar la integració del centre Miralles, Nostra Senyora de la Salut.

Pel que fa als setze centres previstos a integrar durant el mes d'octubre que acabem de començar, val a dir que tots els convenis han estat tramesos als titulars dels centres i als corresponents ajuntaments. A partir del proper dia 5 s'iniciaran les rodes de converses per cloure les negociacions i procedir a la signatura dels convenis.

Quant als vint-i-nou centres del tercer bloc previstos a integrar durant el mes de desembre, s'està acabant en aquests moments la realització dels convenis, els textos dels quals es remetran a centres i a ajuntaments al llarg del present mes d'octubre. S'espera iniciar durant la primera setmana de novembre les rodes de converses per cloure les negociacions.

Així, doncs, en aquesta darrera fase del procés, s'integraran a la xarxa pública setanta centres, que suposen un total de 927 professors, 763 unitats, que a tall de mostra del que això representa des del punt de vista econòmic els diré que en aquest darrer quadrimestre de l'any 87, només durant aquest quadrimestre en aquest període d'integració, suposa un cost addicional, real, deduïts els concerts, només pel que fa referència a personal, a Capítol I, professorat, d'un import superior als 113 milions de pessetes; només pels mesos d'integració d'aquests i pels centres que són objecte del tractament.

Fins aquí, doncs, el seguiment de les fites més importants del procés d'integració des del moment mateix de la promulgació de la Llei fins a la seva conclusió, que, ho repeteixo, està previst que es produeixi el proper 31 de desembre d'enguany.

Un altre dels aspectes importants de la Llei, al qual fins ara no havia fet referència, és el de la situació del professorat dels centres que s'integren a la xarxa pública. Sobre aquest tema —tema molt important i fonamental, com tots vostès saben— els recordaré que la Llei 14/1983 especifica, en els seus articles 10 i 11, quina és la situació dels professors dels centres que s'integren, tant si tenen la condició de funcionaris en el moment de la creació del centre com a públic com si encara no l'han assolida. Més concretament, l'article 10 diu : «Els professors que en el moment de la creació del centre com a centre docent públic pertanyen al cos de professors d'EGB i els qui ingressin entre aquesta data i la final del termini de cinc anys establert per l'article 6.1, lletra e) de la present Llei hi continuaran amb caràcter definitiu, però no adquiriran aquesta condició a la localitat.» I l'article 11 diu : «Al personal docent del centre que en el termini de cinc anys no haurà accedit al cos de professorat d'EGB li serà aplicada la legislació vigent en matèria de professors interins i contractats. 2. La resta del personal docent les funcions del qual corresponguin als ensenyaments enumerats en l'article 16 de la Llei General d'Educació podrà ésser contractat pel Departament d'Ensenyament, d'acord amb la titulació

i el règim jurídic que correspongui, segons els termes en què aquests ensenyaments es professen en la resta de centres docents públics.» I 3 : «L'ajuntament ha d'integrar el personal no docent en els termes que s'acordaran, i en tots els casos ha de respectar les normes que estiguin establertes per a aquest personal a la resta d'escoles públiques de la localitat.»

Ara bé, aquest procediment previst a la Llei queda derogat quan un any després, l'agost de l'any 1984, es promulga la Llei 30/1984, del 2 d'agost —lleï de caràcter estatal—, de Mesures Urgents per a la Reforma de la Funció Pública, a partir de la qual desapareix la condició de contractat administratiu. Davant del problema que es plantejava, es va aprovar, d'una forma consensuada, però, si vostès m'ho permeten, a proposta també del Grup parlamentari de Convergència i Unió i amb el consens de tots els grups, una esmena a la Llei catalana sobre Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, per aquelles dates en tràmit d'estudi en Comissió, que en el text definitiu es va recollir en la Disposició Transitòria Desena, que diu així —és, evidentment, una esmena que es referia concretament, pensada per a aquest personal— : «L'ordenació legal de la funció pública docent de la Generalitat preveurà les condicions específiques d'accés, per tal que els professors que l'any 1982 prestaven serveis als centres docents afectats per la Llei», tantes vegades esmentada, «14/1983 puguin accedir a la funció pública docent de la Generalitat. Amb aquesta finalitat, disposaran del termini de cinc anys previst a la Llei per accedir a la condició de funcionaris, i en aquest període estaran obligats a presentar-se a totes les proves que es convoquin a l'empara d'aquesta Disposició Transitòria. Acabat aquest termini, l'accés a la condició de funcionari serà d'acord amb la normativa general d'accés a la funció pública docent.» Paral·lelament, mitjançant el Decret de l'11 d'abril del 85, es garantia que els professors que anessin accedint a la condició de funcionaris del cos de mestres continuarien prestant els seus serveis en el centre en fase d'integració.

Amb aquesta manera de procedir, el que es garantia era, precisament, allò que des de sempre havia constituït el *leit motiv* de la Llei : l'estabilitat de l'equip de mestres, per tal de garantir la continuïtat del projecte pedagògic.

En aquests moments, doncs, podem dir que en el professorat que s'integra a la xarxa pública ens trobem amb dues situacions : els mestres que han aprovat les oposicions, que accedeixen a la categoria de propietaris provisionals i que en el moment que altres mestres de la seva mateixa promoció, o, per dir-ho amb termes més precisos, mestres de número de registre personal més alt esdevenen propietaris definitius en llurs respectives places, accedint automàticament a aquesta categoria, amb el benentès que, d'acord amb l'article desè de la Llei, són propietaris definitius en el centre, no en la localitat, i, per tant, sense validesa a efectes del denominat concurs de trasllats entre centres d'una mateixa població.

D'altra banda, els mestres que encara no han aprovat les oposicions, que, d'acord amb l'article onzè de la Llei i la Disposició Transitòria Desena a què abans m'he referit, tenen la categoria d'interins contractats i disposen de cinc anys, comptadors a partir de la signatura del conveni per accedir a la condició de funcionaris de carrera, segons les normatives vigents. Al llarg del procés que ara acabem han anat sorgint determinades reivindicacions que, malgrat la voluntat moltes vegades ex-

pressada de diàleg i d'obertura per part del Departament a què feia referència en començar aquesta exposició, per les seves especials característiques, no han estat ateses.

D'entrada, vull que quedi clar que el Departament, com a administració educativa que és, no pot actuar —i aquest és el nostre criteri— de maneres diferenciadores entre unes escoles que s'integren a la xarxa pública i unes altres que ja ho són. És per això que veuran que el procediment que s'ha seguit en la majoria dels casos ha vingut marcat per l'aplicació de la normativa vigent, per l'ús i pel desig de no introduir discriminacions o privilegis entre els centres pertanyents a la xarxa pública. Per exemple, en el cas tantes vegades sol·licitat de les aules de tres anys. Nosaltres hem entès que no poden integrar-se, que no s'havien d'integrar perquè l'actual legislació no les preveu avui dintre l'ensenyament reglat, no hi ha, en conseqüència, a Catalunya escoles públiques on s'escolaritzin alumnes de tres anys, i, en tot cas, integrar aquestes unitats significaria, doncs, una actuació administrativa d'efectes socials discriminatoris en relació amb les altres escoles públiques.

Els mestres de música o d'educació física no s'han considerat integrables per similitud amb les altres escoles públiques, a més a més pel fet que, en general, molt d'aquest personal, si no gairebé la totalitat, inclòs en aquest apartat, no disposava de la titulació de professors d'EGB.

Quant a la situació del personal no docent dels centres públics s'ha pogut resoldre amb els ajuntaments d'acord amb la seva voluntat, competències i característiques.

Pel que fa referència als centres que tenien aules de BUP, algunes escoles que disposen de condicions i d'infraestructura adequades podran integrar les seves unitats de batxillerat; aquest ha estat un esforç no previst en la Llei però que s'ha fet. De fet, em consta que només una de les escoles que ho han sol·licitat no podrà integrar-se, per manca de condicions. A hores d'ara, l'escola Sagrada Família ha signat concert amb inclusió d'unitats d'aquest nivell. La situació del professorat amb titulació adient és similar a la dels professors interins de batxillerat. Aquesta és, en poques paraules, una síntesi del que ha estat el procés d'aplicació de la Llei 14/1983, d'Integració a la Xarxa Pública de Determinades Escoles Privades. En aquest moment actual, en què és a punt de cloure's definitivament el procés —així ho esperem tots plegats, així ho desitgem—, voldria tornar a recordar allò que he dit en començar aquesta exposició i que, com vostès ja saben, ha estat i és una pauta volguda d'actuació habitual del Departament d'Ensenyament, la nostra voluntat de mantenir una actitud oberta, de participació i de diàleg amb tots els sectors socials implicats en el fet educatiu, i, més concretament, en el cas que ara ens ocupa, amb els ajuntaments, amb els titulars dels centres, els mestres i els pares. Estic convençut que tots ells han sabut entendre, així com jo ho desitjaria de tots vostès, senyores i senyors diputats, la importància del procés que hem viscut i han sabut valorar en la seva justa magnitud l'esforç del Departament d'Ensenyament per fer realitat, en tota la seva complexitat, la integració de gairebé un centenar de centres de característiques molt diferents. Un conjunt d'escoles, doncs, que amb el seu patrimoni pedagògic i la seva catalanitat representen una aportació important a la xarxa de centres públics del nostre país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Ara, com és habitual, farem un recés de mitja hora —els sembla bé?— per poder preparar les preguntes. És a dir que a dos quarts de dotze ens tornem a reunir.

Es suspèn la sessió.

(Són les onze del matí. La sessió es reprèn a tres quarts de dotze.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Bé, s'han presentat cinc preguntes : tres del Grup Socialista i dues del Grup de Convergència i Unió. Farem com sempre : aquestes preguntes, les agruparem per temes, per tal que la resposta sigui més homogènia, diguem-ne, i l'ordre de prelación de les preguntes, també ho farem com sempre, intentant alternar, diguéssim, les preguntes dels diferents grups parlamentaris d'acord amb l'esdeveniment de la discussió.

Per tant, hi ha una primera pregunta, que fa referència a la qüestió de pedagogia, i que el Grup Socialista presenta, que defensarà la senyora Marta Mata.

Faig avinent que les respostes, segons l'article 131.2 i la norma interpretativa subsegüent, i després d'haver parlat amb el lletrat, el nombre de preguntes el determina el nombre de diputats de cada grup, però la interpretació que es fa és que no cal que siguin fetes i formulades per diferents diputats, sinó que un mateix diputat pot formular-les una per una, del grup corresponent.

La senyora Marta Mata.

La Sra. MATA : Com ha dit el senyor Conseller, estem parlant de l'etapa final del compliment d'una llei que va ser votada en aquest Parlament el dia 29 de juny de 1983. El dia 29 de juny de 1983, a la tarda, nosaltres vam sortir d'aquest Parlament i ens vam trobar, davant de la porta, amb una sèrie de cares il·lusionades i contentes que, de més a més, ens oferien coca i xampany, si no ho recordo malament : eren les cares de la gent del CEPEPC, per dir-ho així breument, però eren unes cares ja bastant conegudes, no les trobàvem allí per primera vegada, les coneixíem de molt antic i s'havien presentat a la Generalitat provisional ja el mateix any 78; l'any 78 se'ls va dedicar una comissió especial del Consell Assessor de Cultura i Ensenyament que en aquell moment hi havia i, a partir de l'any 1980, van venir aquí al Parlament —vam parlar d'ells, doncs, des del 1980.

Per tant, el 1983 ells estaven molt contents d'haver acabat, com a mínim, el procés legislatiu. Ara estem acabant l'acompliment d'aquest procés legislatiu, i jo voldria dir d'entrada que fem d'aquest final una valoració positiva global, totalment, però he de dir que, és clar, entre 1983 i 1987 hi ha hagut tota una sèrie de peripècies, hi ha hagut, sobretot, peripècies i dificultats, quatre anys que s'estan resolent en quatre mesos, i que s'estan resolent, jo diria, molt bé, en quatre mesos, però són quatre anys, quatre anys en els quals alguna cosa ens temem que s'hagi perdut, que hagi quedat pel camí, i això és el que voldria preguntar.

Voldríem preguntar si la Conselleria té constància de plantilla no integrada, és a dir d'alguns dels mestres que hauran quedat per diverses circumstàncies en el camí, o perquè eren un escreix de plantilla —aquestes escoles tenien, de vegades, algun professor de suport o algun especialista de català, s'ha parlat d'especialistes de música, etcètera— : es té constància del que s'ha quedat? Es té constància d'alguna possible solució per a ells?

Alguna vegada, en el període d'aquests quatre anys, fins i tot

s'havia parlat de si aquestes persones, aquests professors que quedaven fora del procés podrien constituir una certa cooperativa o un cert *pool* de qualitat pedagògica del qual poder utilitzar els serveis en un moment o altre. I també durant aquest procés i durant aquests quatre anys del procés, hi ha hagut, a nivell de Catalunya i a nivell d'Espanya, tot un conjunt d'experiències que anaven prefigurant la situació en què ens trobem també ara, que és una situació de discussió d'un projecte d'una nova ordenació educativa, un projecte de nova ordenació educativa del qual s'ha repartit ja, oficialment, un primer document, un primer document que fa preveure una certa fluctuació d'edats en els cicles, fluctuació, per exemple, de la concepció de parvulari, actualment quatre i cinc anys —és possible, segons aquest document, és possible : ens hem de posar l'interrogant sobre i posar-nos-el bastant positiu, perquè el document presenta com un futur parvulari amb tres, quatre i cinc anys— : és claríssim, també, que hi haurà un canvi en el termini de l'educació obligatòria —sembla que s'arribarà als setze anys— i un canvi en la concepció dels ensenyaments mitjans.

Això vol dir que just en aquest últim quadrimestre en què estem acabant una operació s'obren unes expectatives, unes expectatives sobre les quals ja sé que no es pot legislar, perquè són purament expectatives, però són unes expectatives sobre uns temes que realment han preocupat molt aquestes escoles —el tema de la classe de tres anys, per arrodonir el parvulari, el tema de la possible continuïtat dels ensenyaments mitjans— : s'hi ha fet referència, però demanaria que se n'hi fes una mica més i, sobretot, que es fes positiva, en el sentit de si és possible que quedés una obertura a la consideració de la nova ordenació educativa per repescar el que es pogués repescar, tant en plantilles com en cicles, d'aquestes escoles ara integrades.

Voldria remarcar que aquestes escoles, precisament, es trobarà que hauran estat pioneres d'una reforma, pioneres —amb molt d'esforç— d'una reforma de la qual, en el moment d'entrar a l'escola pública, no podran encara agafar l'anella de la seva aplicació : seran pioneres del parvulari de tres anys i perdran la classe de tres anys; seran pioneres d'una continuïtat a ensenyament general bàsic, a ensenyament mitjà, i no s'acaba de veure aquesta fermança de continuïtat. Jo, senzillament, el que demano és que se'n parli, d'això, i que, tant com sigui possible, quedés aquest tema obert a les noves circumstàncies.

El Sr. PRESIDENT : Per contestar la pregunta, el senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER : Si m'ho permet el senyor President, i si li sembla bé a la senyora Diputada, jo li passaria la resposta de la pregunta a la Directora General de Professorat i Centres, que, al mateix temps, com he explicat abans, és la Presidenta d'aquesta Comissió que ha seguit això. De totes maneres, abans de passar-l'hi, jo li voldria expressar que comparteixo els bons desigs, és a dir que, tot el que s'ha fet —i abans en parlàvem quan parlàvem amb el senyor President d'aquesta Comissió en relació amb aquesta Llei—, s'ha fet amb la creença que l'esperit amb què es va fer la Llei era l'esperit amb què d'alguna forma després s'havia d'aplicar; és a dir, estàvem tots convençuts, i ho continuem estant, que la incorporació d'aquestes escoles representa un benefici per al país en la mesura en què representa un benefici també per a la millora de qualitat de l'escola pública catalana. Per tant, jo crec que els millors bons desigs, tant per a les escoles que s'integren com per a les qüesti-

ons que puguin quedar pendents, jo crec que aquesta és una qüestió que està en el fons de qualsevol plantejament del Departament. Però, en concret, a mi m'agradaria que li contestés la senyora Directora General.

El Sr. PRESIDENT : La senyora Carme Laura té la paraula.

La Sra. DIRECTORA GENERAL DE GESTIÓ DEL PROFESSORAT I DELS CENTRES DOCENTS (Carme Laura Gil) : Bé, com molt bé coneix la senyora Diputada i la resta de diputats que es troben aquí a la sala, nosaltres hem anat encara, com a Departament, molt més enllà del que la Llei d'Integració a la Xarxa Pública diu, com se sap, sobretot per afavorir l'estabilitat dels equips que existien, per afavorir aquella part de qualitat que com a escola privada tenia com molt específica. La mateixa Llei diu que s'integraran —i el personal també— en les mateixes condicions en què es troba la generalització —no ho diu així, però la generalització— de les escoles públiques. El senyor Conseller, en la seva mateixa presentació i exposició del tema, ha dit que com a administració educativa de cap manera no podríem discriminar el ciutadà que hi accedeix i que desitja per als seus fills un lloc públic. Per tant, no seria lògic, malgrat que segurament és bo que també els nens de tres anys i els pares que així ho vulguin estiguin a una escola, no seria, no tindria cap defensa, diguéssim, no administrativa, sinó fins i tot diríem que com a mesura social, que hi haguessin dins d'una mateixa zona o part de zona escoles públiques que escolaritzessin de manera gratuïta, de manera pública nens de tres anys de la zona i en una altra escola pública això no pogués ser.

Malgrat que creiem, com a administració —i ho sap molt bé la senyora Diputada—, creiem que els alumnes de tres anys estarien també molt bé a les aules, això tampoc voldria dir, i tots ho sabem, que haguessin d'estar especialment dins d'una aula. L'aula de tres anys té, com tots sabem molt bé, la dimensió de l'escolarització i l'educació dels nens dels tres anys, no pas de l'aula d'aquesta manera. Sí que el Departament entén, i així ho ha dit moltíssimes vegades públicament, que, en un futur que segurament no serà molt llunyà, els pares podran també triar si els seus fills de tres anys han d'anar a l'escola o volen que estiguin a l'escola. De totes maneres, ara no és el moment, perquè discriminaríem, en aquest moment, en aquests propers anys, encara que siguin curts, podríem discriminar, i no seria tant una experiència —perquè l'experiència ens és coneguda—, sinó que seria una mesura d'escolarització pública que no podríem fer extensiva.

D'altra banda, s'ha parlat d'aquell personal que ara no pot ser integrable. N'hi ha algun que no pot ser integrable, doncs, per dobles condicions : alguns tenint la intitolació, però d'altres perquè no la tenen. Moltes escoles, no només escoles d'aquest col·lectiu, sinó moltes escoles que intenten donar un servei diferent —i amb això també ens trobem a la pública—, per diverses vessants s'arriba a donar, a la millor, una classe d'una certa especialitat, però el professorat no és el titulat : nosaltres, quan això sigui un fet generalitzat, nosaltres voldrem que tot allò que es doni a l'escola sigui donat per professors d'EGB, per mestres d'EGB que, a més, siguin mestres en alguna especialitat.

Sí que el Departament ha pensat les plantilles dels centres i de quina manera, malgrat que encara no hi ha una normativa que haurà de ser de caràcter per a tot l'Estat, pugui haver-hi

una mobilitat de professors que, fins i tot en aquells mateixos que tenim, puguem millorar la situació de les assignatures i de les especialitats dins de les nostres escoles.

Quant als ensenyaments mitjans, jo hi faria una diferència. És molt evident que per al Departament ha estat un tema molt important, i ho demostra que l'experiència de la reforma educativa l'any 81, en el moment ja de les transferències, immediatament es va fer una proposta de reforma de l'ensenyament secundari des dels catorze anys, que en gran part ha estat adaptat i recollit per la reforma que ara surt al debat de la reforma impulsat pel Ministeri i d'altres comunitats amb competències.

Les escoles del col·lectiu emparat per la Llei són cinc escoles que tenen només, com se sap, ensenyament secundari; no és ensenyament secundari pròpiament perquè només hi ha una branca de l'ensenyament secundari, que és el batxillerat, i és només el batxillerat, no l'ensenyament secundari, sinó que només s'escolaritza en aquestes escoles una part dels alumnes que feien EGB en aquestes escoles, aquella part que obté el graduat escolar; els altres alumnes no estan escolaritzats dins de l'escola. No considerem nosaltres que això sigui, diguéssim, en aquest cas, una experiència: una experiència és, doncs, el que nosaltres hem considerat una experiència, és allò que és el motiu de la reforma, que és que tots els alumnes, obtinguin o no el graduat escolar, estiguin escolaritzats fins als setze anys, juntament, i amb professors de la mateixa intitolació.

Així i tot, nosaltres sí que considerem que les escoles que tenen condicions, com ha dit el Conseller, no ho puguin mantenir, sinó que creem, creem amb aquells mateixos professors, un centre, ara de batxillerat, per mantenir allò que tenen, i als professors els nomenem professors interins. Així i tot, la nostra voluntat, la voluntat del Departament, és que ja que es troben juntament i en un mateix espai físic en un centre d'EGB, que serà públic, perquè ara s'integra, i un centre de batxiller, que ara integrem en també públic, en aquells centres que no tenen condicions de capacitat molt àmplies, dins de la planificació escolar —i això ho discutirem en els mateixos ajuntaments—, segurament, pensem nosaltres, definir-los com a centres fins a setze anys. Això és, dins de la nostra planificació, això és el que pensem.

O sigui que nosaltres sí que ho tenim pensat. Ara, també creiem que, quan diguem centres fins a setze anys, farem aquest canvi que, d'aquells alumnes que a la mateixa escola —que era del CEPEPC o no— estaven cursant vuitè d'EGB, aquells que no obtinguin el Graduat Escolar continuïn també escolaritzats, perquè, precisament, els que acostumen a obtenir el Graduat Escolar, doncs, són, diguéssim, una part del ciutadà més afavorit en molts aspectes que aquell que no arriba, per diverses circumstàncies, a obtenir-lo. Doncs sí, en això podem contestar absolutament afirmativament que, dins de la planificació escolar de cada municipi o intermunicipi, aquestes escoles es considerarà que han d'escolaritzar fins a la secundària, fins al setze anys. Fins i tot podria ser que en algun cas, per les condicions d'infraestructura i de professorat del mateix centre, fins i tot poguéssim arribar a fer algun batxillerat o algun mòdul professional, però el que és segur és que fins als setze anys hi seran. I, nosaltres, des del Departament, de la manera que creguem que sigui necessària, mantindrem aquells professors que tenen una qualitat que mereixen mantenir el

seu lloc de treball. Això, ja ho farem.

I jo crec que, amb això, potser s'ha contestat la pregunta.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Carme Laura. La senyora Marta Mata, vol repreguntar?

La Sra. MATA : Simplement, remarcar que jo he plantejat la meua pregunta precisament en un marc no discriminatori, és a dir, en un marc de la previsió precisament d'una resposta positiva, d'un nou marc positiu de resposta a les demandes d'aquestes escoles. El que, en certa manera, en aquest moment m'agradaria que quedés molt clar és que aquestes escoles no ho han demanat mai discriminatòriament. És a dir que, sempre que han demanat classe de tres anys, han dit : «Hauríem de tenir tots classe de tres anys»; això, m'agradaria que quedés molt clar : no hi ha hagut, jo no tinc constància de demandes discriminatòries d'aquestes escoles, i això...

El Sr. PRESIDENT : La senyora Carme-Laura vol...

El Sr. CONSELLER : Jo només voldria...

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER : ...fer constar que així ho hem entès. O sigui que jo he entès perfectament que, en la pregunta de la senyora Diputada com en la intenció de les escoles, no hi havia, efectivament, cap situació discriminatòria, cap desig de discriminar.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Passern ara... Tenim dues preguntes que fan referència a economia, i una és formulada pel senyor Enric Ticó, de Convergència i Unió, i l'altra és del Grup Socialista, i també la formula la senyora Marta Mata.

El senyor Enric Ticó voldria formular la seva pregunta, si us plau?

El Sr. TICÓ : Sí, gràcies, senyor President. Bé, jo, el que volia era proposar als meus il·lustres col·legues un exercici pedagògic que pot ser interessant, més, atès que estem a la Comissió de Cultura i avui, doncs, ens honora la presència del Conseller d'Ensenyament, i és que es llegeixin —com suposo que la majoria, o gran part d'ells ja han fet— el *Diari de Sessions* de la Comissió de Cultura del 20 de juny del 85, que va ser l'anterior, doncs, informació directa que vam rebre del Conseller sobre aquest tema, en el qual, doncs, alguns de nosaltres, alguns diputats d'aquesta Comissió dubtàvem, doncs, que el procés que s'havia iniciat ja feia un parell d'anys es pogués acomplir en els termes previstos, en el temps previst i amb totes les qüestions que ja s'havien estudiat. Jo he fet aquest exercici pedagògic, i vull constatar que, realment, ni la complexitat del tema, ni la quantitat de sectors implicats, ni el termini que s'havia establert, és a dir, cap dels problemes que podien plantejar-se ho han estat, sinó que han estat superats, doncs, pel treball que s'ha fet des de la Conselleria, i, per tant, això és una cosa que, des del Grup parlamentari de Convergència i Unió, crec que tenim l'obligació de destacar, que realment s'ha fet una tasca important, que s'han acomplert uns terminis difícils de complir, doncs, per com era de complexa tota la qüestió, i, per tant, podem afirmar que el que hagués pogut ser, o el que ha estat és una gran batalla, tothom hi ha guanyat; hi ha guanyat la societat, en definitiva, que és la que importa que guanyi en aquests casos.

La meua pregunta anava en un sentit més aviat de tipus econòmic, com ara deia el President de la Comissió. Jo vull dir que la valoració que es fa de les grans empreses o de l'obra de govern no s'ha de fer només des d'uns criteris econòmics, com

es podria deduir de la meua intervenció d'avui, o també de la meua intervenció de l'any 85, que també era en la línia econòmicista o econòmica, sinó que el que cal valorar és la repercussió social que tenen, doncs, totes aquestes activitats.

La nostra obligació, però, és constatar que el Conseller, en la seva intervenció d'avui, ha plantejat que el cost d'aquesta operació d'integració a la xarxa pública d'aquestes escoles privades era, previsiblement —fa uns anys s'havia previst—, de 10.000 milions de pessetes.

Jo el que volia saber concretament és fins a quin punt s'estan complint aquestes previsions econòmiques; és a dir, quin cost definitiu es pot estimar ja, quin diner públic s'hi esmerçarà —i, amb això, doncs, jo crec que hem d'entendre el diner públic tal com és considerat, Generalitat de Catalunya-ajuntaments—, quin cost significarà aquest procés d'integració.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Tico. Em sembla que, precisament per economia, valdria la pena que formulés la seva pregunta la senyora Marta Mata i així estalviariem una resposta.

La Sra. MATA : Sí, sí. Segurament per economia, i per pedagogia, perquè em penso que val la pena, també, parlar —quan parlem de costos—, també, dels guanys, oi?, dels beneficis i en aquest sentit va una mica la meua pregunta.

De fet, suposo que, si no en la consciència dels d'aquí, però sí dels que estem aquí, dels que hem seguit el procés, però potser també una mica —no em vull ficar amb les consciències—, el que sí que és segur, en la percepció ciutadana. Una de les dificultats de l'aplicació d'aquesta Llei era la dificultat econòmica; és a dir, en la percepció ciutadana, quant costarà aquesta operació? Això és segur que s'ha preguntat, que hi ha gent que s'ho ha preguntat, i segur que fins i tot s'ho ha preguntat en el sentit de dir : «quant costarà?», els diners que s'inverteixen en aquesta operació, invertits en una altra operació, no serien més rendibles per a l'escola? Precisament és aquesta la resposta que desitjaria poder donar, i penso que no es pot donar segurament avui, penso que aquí hi ha d'haver un procés, però sí que m'agradaria, avui, encetar-lo; un procés de situar també econòmicament, en el gran sentit de govern de la casa, govern de l'escola, en aquest cas, quant ha costat, quant s'ha adquirit, amb tota aquesta operació.

Jo sé que hi havia dificultats de tipus legal —se n'ha parlat— : les dificultats de la consideració dels mestres, etcètera, però, per a mi, crec que les dificultats econòmiques, almenys, han estat en la percepció del ciutadà i hi han estat —jo suposo que també hi han estat— realment, com a allargador d'aquest procés.

Llavors, el que jo crec que ens aniria molt bé conèixer és —conèixer-ho, no avui, sinó al tancament de l'operació— quines hauran estat les despeses d'inversió; quines hauran estat les escoles que hauran..., les escoles regalades; aquests costos, les despeses d'inversió, qui els haurà fet, quina part hi haurà hagut de la Conselleria —Generalitat—, quina part hi haurà hagut dels ajuntaments; quin augment de despeses de personal haurà significat tota aquesta operació : passar de ser, de tenir un personal al qual se subvencionava a tenir un personal funcionari públic; quines despeses de funcionament, quin augment de despeses de funcionament; què haurà significat, també, per als ajuntaments? La Conselleria en pot tenir una

certa constància, però ho pot demanar als ajuntaments : què els haurà costat? Quin augment de patrimoni —tot això, tota aquesta operació— haurà significat per escola pública? És a dir, al final d'aquests 10.000 milions, o 9.000 o 11.000, quantes noves escoles públiques tindrem, amb quins edificis, amb quins equipaments, etcètera? Què haurà significat d'augment de personal? L'augment de costos, què haurà significat d'augment de personal? I, en conjunt, al final de la correguda, doncs, quin nombre d'unitats, quin nombre d'escolars haurà quedat afectat per tota aquesta «moguda» —diríem, oi?— econòmica, però que em sembla que al país li convé, pedagògicament, conèixer el valor del que s'ha adquirit amb aquesta operació.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Marta Mata. Per contestar les dues preguntes, té la paraula el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER : Jo, el valor pedagògic, crec que la senyora Marta Mata l'ha explicat a bastament; l'ha explicat avui, l'ha explicat en altres ocasions i amb altres diputats i, si vostès m'ho permeten, jo crec que, per part del Departament, s'ha fet una valoració de la importància del valor pedagògic de la incorporació d'aquests nous centres a la xarxa pública. També entenc que la senyora Diputada, quan fa la seva pregunta sobre els aspectes econòmics de cost i de patrimoni d'aquestes escoles, em sembla que ho situa en un futur, una vegada s'hagi acabat el procés. Jo, efectivament, crec que la valoració final es podrà realitzar ben acuradament i amb tot detall quan el procés estigui acabat. En aquests moments, en tot cas, jo em remetria —i amb això responc també a la pregunta del senyor Diputat— a les estimacions i valoracions econòmiques que es van fer fa dos anys; és a dir, poden haver-hi, jo crec, oscil·lacions o variacions que tenen diversos aspectes. Per exemple, en aquell moment hi havia subvencions i en aquest moment hi ha concerts, i en aquell moment, el cost del professorat de les escoles privades era un i en aquest moment n'és un altre, i el cost, els salaris dels professors de les escoles públiques també s'ha modificat. És a dir, en tot cas hi hauria una variació en relació amb la despesa de professorat, fins i tot en alguns aspectes en què hi ha hagut incorporacions de professorat més importants, fins i tot, dels que en aquests moments es podia preveure. Però, en tot cas, jo crec que això forma part del procés d'integració, que, com jo deia abans, era complex.

També en aquell moment hi havia una valoració de les adquisicions de compres i terrenys, i els pagaments d'obres de reforma que s'havien valorat, d'acord amb les mateixes escoles amb què havien col·laborat tècnics municipals i els nostres tècnics.

Em sembla que el conjunt d'elements econòmics i dineraris que fan referència a aquella valoració, jo crec que jo els mantindria en aquests moments, tot i que la cessió d'alguns edificis, que es fa per part de cooperatives de mestres, alleugeriran la valoració que en aquell moment s'havia fet. També voldria remarcar —i, per tant, aquest és un element positiu— que pot arribar a deduir algunes de les inversions que en aquell moment es preveien.

Hi ha un altre aspecte que també voldria deixar clar. Vull dir que, com vostès saben, a les escoles públiques d'Educació General Bàsica l'ús el té el Departament d'Ensenyament, però el patrimoni és patrimoni dels ajuntaments; per tant, aquestes es-

coles, des d'un punt de vista de valor patrimonial, incrementaran el dels municipis on estan, no, per tant, el del Departament de la Generalitat com a institució.

I, la segona cosa, és que en alguns casos s'han resolt algunes de les coses que hi havia pendents; hi havia hagut alguna millora en la situació d'algunes escoles que tenien alguns deutes previs que resulta que s'han atès, i algunes altres en situacions d'aquest tipus, però jo em mantindria, quant a nivell de previsió, que crec que es pot fer en aquest moment, a l'entorn del que he anunciat abans, i que es va parlar, precisament, fa dos anys.

De tota manera, jo crec que quan s'acabi el procés, es podrà fer una valoració acurada. En tot cas, l'increment de despeses de personal en relació amb el que representa en els concerts és d'una magnitud variable; per tant, no és una magnitud fixa, sinó que cada trimestre que passa, doncs, es modifica en la mesura que hi ha variacions dels salaris o dels increments salarials absoluts i relatius dels uns en relació amb els altres.

I jo deia abans que en aquests 70 centres que s'incorporaven ara, en aquesta darrera fase, això significa un total de 927 professors i 762 unitats. El total és, serà, quant a professorat, de 1.261 professors i 1.050 unitats, i aproximadament això anirà més enllà, seran més dels 22.000 alumnes. És a dir, jo diria que la incorporació humana, en aquest sentit, és de 1.260 professors, uns 25.000 alumnes i, quant a unitats, aquests 100 centres i escaig, seria de 50 unitats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Ticó vol repreguntar? (Pausa.)

El Sr. TICÓ : Bé, no. Penso que s'ha respost la pregunta que s'havia formulat. Evidentment, crec també que serà interessant que, quan aquest procés s'hagi acabat del tot, doncs, podrem fer el saldo i *finiquito* pertinents i, llavors, la informació serà més completa o, en tot cas, més exacta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ticó. La senyora Marta Mata...

La Sra. MATA : Sí, respecte a la valoració del patrimoni, jo, el que demanaria és la valoració del patrimoni d'escola. Ja sé que queda dels ajuntaments respectius, però, la valoració, la fa la Conselleria? La Conselleria la fa? La Conselleria, no solament la fa, sinó que, a més a més, posa... vaja, posa, finança tota l'operació, després ho dona als ajuntaments com fa amb qualsevol escola pública de nova creació, però la valoració la fan vostès, la fa la Conselleria i la despesa la fa la Conselleria. És això el que preguntaria. Els ajuntaments ho sabrem quan ens ho diguin.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER : Els ajuntaments, de totes maneres, el que pagaran en aquesta operació és l'adquisició dels solars, en aquelles escoles on hi hagi l'adquisició dels solars, la part corresponent als solars. I l'estimació que en aquell moment fèiem —ja he dit que aquí en aquest moment s'hi afegixen les cessions d'algunes escoles— era superior als 8 mil i escaig milions de pessetes. És a dir, concretament s'haurien de sumar 4.000 i 4.500, serien 8.600 i escaig milions de pessetes, el patrimoni immobiliari que hi havia. De totes maneres, això, realment, són quantitats importants, perquè la incorporació de cent escoles és una quantitat important, i jo crec que això no va ser mai fet d'una manera ingènua, és a dir, quan discutíem els

aspectes de l'elaboració, quan parlàvem —i vam consensuar— l'elaboració de l'avantprojecte de llei ja sabíem que això tindria un cost, és a dir, mai ningú es va fer —jo diria— la ingènua il·lusió de pensar que això no costaria, és a dir, jo crec que això té un valor de diners, en la qual hi ha una part important quant al cost important, quant al cost dels mateixos edificis, i una altra, tant els que hi ha com els que s'hauran d'arreglar com els que s'hauran de fer, perquè aquí entra tot, en el seu conjunt valorat, i després hi haurà una part que correspon a increment del cost del professorat. Jo, per exemple, abans em referia al que representava només per a aquest darrer trimestre aquestes 70 escoles, de les quals només una part carregaran econòmicament sobre el pressupost d'enguany, jo deia que això sol representava un increment aproximat de 113 milions de pessetes i escaig. Per tant, jo espero que en fer la valoració, es valorarà —i estic segur que el Parlament i el poble de Catalunya ho consideraran, no solament el cost econòmic per ell mateix sinó, al mateix temps, l'aportació que això representa, tant des d'un punt de vista també de patrimoni, de patrimoni econòmic, com també de patrimoni pedagògic.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem ara a la quarta pregunta. És una pregunta que fa referència a estructures i que presenta el Grup Socialista. Si la vol formular la senyora Marta Mata, que signa aquesta pregunta? Gràcies.

La Sra. MATA : Bé, és ja una pregunta molt concreta sobre el tema dels dèficits d'estructura, d'equipaments, de serveis que algunes de les escoles tenen, no totes, són uns dèficits que, segurament, haurem de..., la Conselleria haurà de dedicar-hi una atenció i hi haurà de dedicar una atenció conjuntament amb els ajuntaments, en els municipis on aquestes escoles radiquen. Es tracta, doncs, d'un programa de condicionament, d'adequació d'aquestes estructures.

Jo, en conjunt, feia aquesta pregunta referida a les estructures, però en conjunt sí que voldria dir que en tota aquesta operació de compliment de la Llei la Conselleria ha portat la iniciativa, però hi han hagut de donar suport els ajuntaments, molts ajuntaments. A mi m'agradaria que en el moment de fer el recompte final la Conselleria, vaja, l'informe en deixés constància i també que, en el moment d'acabar d'arrodonir, que serà una època, un temps llarg el temps que els mestres hagin fet les oposicions, etcètera, que els ajuntaments hi tenim molt d'interès i que també hi juguem tant com podem.

Bé, en el moment de pensar en l'adequació de les estructures, si es preveu que la Generalitat i els ajuntaments, mitjançant algun conveni, podrem continuar col·laborant per acabar, realment, l'operació en tots els aspectes.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Marta Mata. M'indica el senyor Conseller d'Ensenyament que aquesta pregunta la contestarà el senyor Josep Margalef.

El Sr. SECRETARI GENERAL D'ENSENYAMENT (Sr. Josep Margalef) : Evidentment, l'ànim de la Conselleria és que la col·laboració en matèria d'ensenyament dels ajuntaments és de tot punt necessària.

És a dir, en matèria d'ensenyament les administracions locals i, concretament, els ajuntaments pensem que hi tenen molt a dir i, en realitat, no solament ho pensem sinó que estem convençuts que hem seguit aquesta política al llarg dels anys.

Evidentment, amb aquesta operació —per dir-ho d'alguna

manera— s'ha fet, hem anat treballant colze a colze durant aquest temps i nosaltres entenem que el que la senyora Diputada pregunta ho entenem més que com una pregunta, gairebé com un suggeriment o un oferiment de col·laboració i, en aquest sentit, hem de dir que estem oberts com sempre a aquesta col·laboració i que, evidentment, això pot ser objecte de convenis específics, a part dels generals que hem de tenir sempre en matèria d'ensenyament.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Margalef, la senyora Marta Mata vol repreguntar? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Passem a la darrera pregunta, és una pregunta que fa referència al dret del professorat i que formula el senyor Jaume Jané, de Convergència i Unió. La vol formular, el senyor Jané?

El Sr. JANÉ : Gràcies, senyor President. A mi de tot aquest complicat procés d'integració de les escoles del CEPEPC sempre m'han preocupat les repercussions, moltes d'elles molt positives, també algunes de negatives, que incideixen sobre les persones afectades, els nens, els mestres, l'altre personal de les escoles, els mateixos pares, que amb illusió molts d'ells van iniciar i han continuat i continuen aquestes escoles.

De manera molt especial voldria demanar informació sobre una qüestió punyent, que en molts dels claustres d'aquestes escoles ha ocupat i ha preocupat durant tot aquest procés : de quina manera s'ha valorat per part del Departament la situació per als professors de les escoles integrades respecte als seus drets adquirits per antiguitat a les seves respectives escoles, i això, tant referit als professors numeraris com als no numeraris.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Jané. Per contestar la pregunta la senyora Carme Laura.

La Sra. DIRECTORA GENERAL DE GESTIÓ DEL PROFESSORAT I DELS CENTRES DOCENTS : Contesto la pregunta del senyor Diputat explicant així, de manera general,

que hi ha dues situacions : una és el professor que ja ha accedit a la condició de funcionari de carrera i l'altra és el professor que encara està en nomenament d'interí i que hi pot estar durant els anys que la Llei li estableixi.

Respecte a això hem de dir que quan es passa a la condició de professor interí, lògicament, es perden els drets que es mantenen quan es té un contracte laboral, per tant, nosaltres, en aquest moment no parlem de drets, sinó que nosaltres vam valorar el perjudici, la minva de valor econòmic que podia tenir un professor que estava, doncs, ara en una escola emparada per la Llei, quan passés a ser professor interí.

Però aquesta situació s'ha valorat, s'ha parlat molt, s'han tret unes xifres de mitjana i se'ls aplica, amb el consens, l'acord, i jo crec que molt ben rebut per les parts, un complement personal transitori i absorbible mentre dura la condició de professor interí i no s'accedeix a la condició de funcionari de carrera. Per tant, tots els professors que s'hi integren percebran aquest complement personal transitori, però, sempre només fins que són funcionaris de carrera.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. El senyor Jané vol repreguntar?

El Sr. JANÉ : No, senyor President; gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies.

Amb això s'acaba el torn de preguntes i també s'acaba aquesta sessió informativa. Jo voldria donar, abans d'acabar, les gràcies al Conseller d'Ensenyament i a l'alt personal del seu Departament, que ha estat present en aquesta sessió.

Gràcies als diputats, als grups i als periodistes. I voldria, per acabar, abans de marxar, saludar també a un nou Diputat de Convergència i Unió, el senyor Miquel Padilla, que s'ha incorporat en aquesta Comissió.

S'aixeca la sessió.

(És un quart d'una del migdia i onze minuts.)

Segona sessió

La Proposició no de Llei per a commemorar amb la Dignitat Merescuda el Primer Mil·lenni de l'Obtenció de la Independència de Fet dels Comtats Catalans, únic punt de l'ordre del dia que es transcriu, s'inicia a dos quarts de cinc i set minuts. Presideix la sessió l'I. Sr. Colomines, acompanyat del Vice-president, l. Sr. González Navas, i del Secretari, l. Sr. Ariño. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Vintró.

Hi són presents les diputades i els diputats membres de la Comissió l. Sr. Borràs, l. Sra. Busquets, l. Sr. Camps i Vallejo, l. Sr. Descals, l. Sr. Padilla, l. Sr. Jané, l. Sra. Rúbies, l. Sra. Sanabra, l. Sr. Ticó i l. Sr. Vila i Fontcuberta, pel G. p. de Convergència i Unió; l. Sr. Lorda, l. Sra. Lorente, l. Sr. Manuel Nadal i l. Sr. Soto, pel G. Socialista; l. Sr. Feu (en substitució de l'I. Sr. Santacreu) i l. Sr. Curto, pel G. p. Popular; l. Sr. Riera i Gassiot, pel G. p. del PSUC; l. Sr. Casanovas, pel G. p. d'Esquerra Republicana i l. Sr. Garriga, pel G. Mixt.

(L'I. Sr. Vice-president substitueix l'I. Sr. President en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT : El segon punt de l'ordre del dia és : debat i votació de la Proposició no de Llei per a commemorar amb la Dignitat Merescuda el Primer Mil·lenni de l'Obtenció de la Independència de Fet dels Comtats Catalans, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Per defensar la seva Proposició no de Llei té la paraula el senyor Marçal Casanovas.

Proposició no de Llei per a commemorar amb la Dignitat Merescuda el Primer Mil·lenni de l'Obtenció de la Independència de Fet dels Comtats Catalans

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, no m'estendré a detallar les dades històriques dels fets. Em sembla que aquests fets ja queden ben resumits en la breu síntesi que presenta la Proposició no de Llei que el nostre Grup té a bé presentar ara aquí.

Voldria, però, no deixar de remarcar la importància que tenen aquests esdeveniments de ser recordats d'una manera adequada. Creiem que actes d'aquesta mena ajuden a formar la consciència nacional del nostre poble, que lamentablement ha estat víctima, durant llargs anys, d'una total desinformació, o, pitjor encara, d'una informació tergiversada del nostre fet nacional. Creiem també que, si el dia de la nostra festa nacional, el dediquem a recordar el moment i les circumstàncies en què perdèrem la nostra llibertat nacional, bo és, ara que en tenim l'ocasió, recordar en una celebració que aquesta llibertat no és cosa d'abans d'ahir, que ja fa mil anys que disposàvem sobiranament del nostre destí. Ja sé que hi ha estudiosos que tenen escrúpols sobre situar la data exacta en què realment començà aquesta independència, ja que, no havent estat homologada per cap pacte ni tractat, sinó pel simple fet d'ésser obtinguda en deixar de produir-se el reconeixement del vassallatge del comte Borrell II al rei Hug de França, la data és de difícil concreció. Crec, però, que aquesta precisió no ha de ser obstacle per deixar de celebrar adequadament el fet en si, i, d'altra banda, la gran majoria dels textos de divulgació admeten com a

bona la data del 988.

He parlat de celebrar solemnement i amb dignitat aquesta efemèride. Em sembla que la forma de fer-ho amb la dignitat i la solemnitat adequades, allunyant-la de tota una possible celebració partidista, que disminuiria la importància del fet, és fer que aquest Parlament encarregui al nostre Govern, exponent màxim de tot Catalunya, que prengui les disposicions necessàries per dur a terme aquesta celebració.

És per això que em permeto demanar a tots vostès que vulguin votar favorablement la Proposició que ara poso a la seva consideració i que seguidament llegeixo : « Fou en el curs de l'any 988, durant el regnat de Borrell II, comte de Barcelona, Girona, Osona i Urgell, que, de fet, els comtats catalans obtingueren llur independència dels dos grans poders que fins llavors els havien dominat : d'un cantó, el poder dels reis carolingis, ja en plena decadència, i, de l'altre, el del Califat de Còrdova, en el moment de la seva major esplendor.

» La dependència d'aquests poders quedà desfeta, primer amb el califat, a causa del saqueig de Barcelona pel general al-Mansur, que trencà els pactes de clientela i obediència signats pels catalans, i, a continuació, a principis de l'any 988, amb el rei Hug, de la nova dinastia dels Capet, en negar-se Borrell II a enviar legats a la cort francesa que certifiquessin la fidelitat catalana. Creiem que aquests fets han estat fonamentals en la creació de la nació catalana lliure i amb característiques pròpies, i pensem que la commemoració d'aquests fets ha de revestir un caràcter de gran dignitat, i és per això que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta la següent Proposició no de Llei :

» El Parlament de Catalunya insta el Govern a organitzar amb la dignitat i la solemnitat adequades uns actes commemoratius, durant l'any 1988, en record del mil·lenni de l'obtenció, de fet, de la independència dels comtats catalans. »

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT : Gràcies, senyor Marçal Casanovas. Com que no hi ha esmenes a la Proposició no de Llei, donaríem la paraula a cada grup, tal com és habitual, de més petit a més gran. Per part del Grup Mixt, senyor Garriga? *(Pausa.)* El PSUC?

El Sr. RIERA I GASSIOT : Indico que nosaltres votarem favorablement la Proposició, insistint sobretot en un adverbí de la proposta, que és la « dignitat », o « per celebrar dignament », o « amb la dignitat merescuda » que mereix la celebració d'aquest mil·lenni, perquè creiem que la dignitat del nacionalisme català passa també per una revisió sistemàtica de la nostra història, per una revisió rigorosa de les arrels dels nostres mites, i és per això que el nostre Grup, si vota favorablement aquesta Proposició, és perquè espera que, de veritat, siguin tingudes en compte aquestes propostes de celebració digna. I per celebració digna entenem que es tindrà molt en compte, també, un treball historiogràfic, perquè certifiqui que de veritat els fets que allega el Grup que proposa aquesta celebració són de veritat els que suggereixen que això és un inici de reviscolada nacional i que és una de les arrels de les nostres propostes col·lectives.

El Sr. VICE-PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. Pel Grup Popular, el senyor Santacreu.

El Sr. SANTACREU : Gràcies, senyor President. El nostre Grup ha acollit molt favorablement la iniciativa de l'Esquerra

Republicana, perquè el mil·lenari de la independència dels comtes catalans és un fet mereixedor d'una commemoració solemne que estem segurs que el Consell Executiu sabrà organitzar degudament, amb tota dignitat. És per això que no hem promogut cap esmena a aquesta Proposició no de Llei, i li donem suport amb molta satisfacció.

Cal dir, però, que les dates històriques i en general totes les efemèrides tenen sempre quelcom d'un relatiu arbitrari, i moltes són utilitzades amb pretext de consolidar objectius polítics conjunturals. No és aquest el cas de la Proposició no de Llei que ha promogut l'Esquerra Republicana, i és per això que el nostre Grup li dona tot el seu suport. Avui s'escau de festejar el mil·lenari d'un fet que representa, per ell mateix, el naixement de Catalunya com un poble d'identitat pròpia. La nostra Catalunya és un fruit d'un llarg procés històric que s'inicia l'any 870, quan Carles el Calb investí Guifré el Pilós, de la casa de Carcasona, Comte d'Urgell, de Cerdanya i de Conflent, i després de vuit anys, el de Barcelona i el de Girona. I fou Guifré qui va transmetre llur dret als seus fills per via hereditària i va fundar l'anomenat Casal de Barcelona, que perduraria fins Martí l'Humà, al segle XV, o sigui l'any 15. La llavor d'independència, doncs, es remunta al 899, en què el monarca carolingi confirma els fills de Guifré i el govern dels comtats del seu pare, i reconeix així l'autenticitat de la transmissió hereditària. I, no obstant això, el procés fins a la total independència seria llarg. Una fita important fou, sens dubte, el trencament d'en Borrell amb la nova dinastia dels Capets —recordem que la dinastia dels Capets és avui la regnant a Espanya, els borbònics. Però la sobirania dels comtes catalans no seria reconeguda en ple dret fins l'any 1258, en què Jaume I i Lluís IX signaren el tractat de Corbeil. En aquest tracte, Jaume I canvia la independència formal pels antics comtats catalans integrats ja a la Corona d'Aragó i renuncia a qualsevol dret sobre l'Occitània, concessió que no va satisfer i que encara avui no satisfà els catalans.

En qualsevol cas, preparem-nos tots plegats a festejar l'emancipació de fet com una fita fonamental per a la gènesi de la Catalunya moderna.

Senyors diputats, jo avui em passo, potser, i els voldria llegir unes línies per fer-los avinent que jo crec que s'hauria de fer un gran homenatge a un gran home universal que va ser l'abat Oliba, i aprofito aquest moment per llegir-los unes quantes línies, aprofito l'aniversari per fer saber, molt il·lustres senyors diputats, que el nostre Grup té el gran interès a reivindicar la figura universal de l'abat Oliba. Si bé el comte Borrell II lluita per emancipar els comtes catalans de la seu episcopal de Narbona, fou, sens dubte, el bisbe de Vic, Oliba, qui formà a Catalunya una veritable independència espiritual i cultural, sense la qual ben poca cosa voldria dir la independència política. La joventut catalana ha de conèixer l'obra d'Oliba, abat de Ripoll i de Cuixà, bisbe de Vic i fundador de Montserrat i, sobretot, l'inspirador de la treva de Déu, institució fonamental de l'Alta Edat Mitjana i que els historiadors i juristes prestigiosos, com Ramon d'Abadal, han considerat la llavor de l'esperit assembleari que donaria pas als parlaments medievals.

Penso, doncs, que aquesta Comissió no pot ser insensible a la memòria d'aquest català universal, i confio que en el seu moment acollirà favorablement la nostra proposta d'homenatge institucional.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT : Gràcies, senyor Santacreu. Per part del Grup Socialista, el senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : El Grup Socialista considera important que un poble no perdi la seva memòria històrica i que commemori, amb la dignitat que correspon, les dates més significatives de la seva història. Cal, però, estalviar qualsevol extrapolació i evitar el risc d'incórrer en anacronismes. La reflexió madura sobre el propi passat comporta justament assumir els fets i la seva interpretació, d'acord amb els corrents historiogràfics i les interpretacions més acurades, i extreure'n aquells valors que contribueixen al reforçament i aprofundiment d'una personalitat específica. En aquest sentit, no hi ha dubte que el període de govern del comte Borrell II, del 947 al 992, marca una etapa ben important en el procés de definició del nou sistema feudal en els comtats catalans, tot coincidint amb un procés de crisi i canvi al món musulmà de Còrdova, i amb un moment encara més crític de la monarquia carolíngia, amb, fins i tot, el canvi de dinastia. Així, el que Ramon d'Abadal ha anomenat el procés cap a la plena sobirania de fet dels territoris dels comtats catalans en fase d'organització i estructuració, i amb un territori molt cenyit encara a la Catalunya Vella, nasqué d'un hàbil estira i aflixa feudal del nostre comte.

Efectivament, Borrell II donà mostres, en ambaixades a Còrdova, els anys 971 i 974, de vassallatge i fidelitat envers al-Halcam. No hi ha dubte, és clar, que en el món polític del segle X el nou vassallatge a Còrdova era, com recorda d'Abadal, incompatible amb el vassallatge degut al rei franc. Així i tot, quan es capgira la conjuntura i es produeixen les escomeses i els saqueigs d'al-Mansur, el comte barceloní gira novament els ulls cap a França, però ara ja la jerarquia comtal era molt més feudal, familiar i hereditària que funcional, i el rei franc, amb dificultats al seu propi territori, tingué dificultats per prestar l'ajut degut al seu vassall Borrell. Aquest havia demanat ajut i el rei Hug contestà, en una carta del 988, prometent ajut, però demanant una legació que reiterés fidelitat : aquesta legació mai no s'organitzà. De fet, aquí començava la desvinculació entre la nova dinastia francesa i els comtes catalans; els vincles jurídics perdurarien, però, fins l'any 1258.

L'any 988 s'acaba una dependència feudal i comença lentament el procés d'unificació i estructuració d'uns territoris feudals autònoms. Si tots estem d'acord que es tracta d'això, cal, és clar, que ho celebrem dignament.

El Sr. VICE-PRESIDENT : Gràcies, senyor Nadal. Per part de Convergència i Unió, el senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Bé, és cert que el comte Borrell II va ser un comte que va lluitar entre dues grans forces : l'una era la força carolíngia i l'altra era la del Califat. I, això, ho va saber mantenir a través d'un cert equilibri que tenia entre aquestes dues forces. De fet, era un comte important —no devia ser molt, perquè fins i tot ha aconseguit que tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra li tiressin floretes (*rialles*)—; aleshores, en aquell moment era important pels pactes aquests que sabia fer, era important pels intercanvis comercials que havia originat, va encunyar moneda —els mancuses— i, després d'un fort ascens econòmic, va ser una persona que es va inserir dintre de la cultura del Cluny, tal com aquí ha estat anomenat. Per tant, en aquest sentit, va saber estendre la llengua d'Oc, i a

Roma, i va aconseguir que Tarragona es restaurés en arquebisbat, etcètera. Tot això significa com és d'important aquest comte.

De tota manera, nosaltres no hem presentat cap esmena, però n'havíem d'haver presentat dues, d'esmenes, i són les següents. La primera esmena és que el títol fa referència als comtats catalans quan, rigorosament, hauria de fer referència al comtat de Barcelona: el primer, segons el nostre punt de vista. I la segona esmena que hauríem d'haver presentat —no l'hem presentada, i ara direm per què— és perquè aquests pactes que hi havia sempre es basaven en dos fets, que eren el de la submissió i el de la protecció. Aleshores, va arribar un moment —ho explica molt bé el senyor Marçal Casanovas en nom del seu Grup— que al-Mansur va atacar Catalunya i va destruir Sant Pere de les Puelles, etcètera, i va envair Barcelona, i tot això: van demanar ajuda als carolingis, i els carolingis no els van donar ajuda. I en aquest moment van trencar el pacte: això succeïa el 985. I, malgrat que el senyor Marçal Casanovas diu que és de difícil datació, la data, i, llavors, doncs, ell ha escollit el 988 perquè alguns documents, doncs, parlen del 88, en realitat la data és el 986. I aquesta és l'esmena que hauríem d'haver presentat, però si presentàvem aquesta esmena, aleshores ja no podíem fer celebració; per tant, nosaltres no ho hem fet. I ara els diré per què és el 986: perquè el darrer document franc que es va enviar al Comtat de Barcelona, i que feia referència a la confirmació dels béns francs a Sant Cugat —a Sant Cugat—, data del 986, i a partir del 986 no hi ha absolutament cap més document i, per tant, si hem de fixar un punt, és el 986.

De tota manera, nosaltres, i sobretot aquest Diputat que els parla, que ja saben que és un home amb molta debilitat, gairebé malaltissa, per les commemoracions, votem a favor d'aquesta Llei —no caldria sinó que nosaltres, en aquesta sala, doncs, hi votéssim en contra—, i, aleshores, doncs, estarem d'acord amb el contingut d'aquesta Proposició no de Llei i farem tots els possibles perquè se celebri amb la major dignitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor Colomines. No

posarem a votació les esmenes no presentades (*rialles*)..., vull dir, el que sí que posarem a votació és la Proposició no de Llei, i com que els senyors portaveus tenen ja les modificacions proposades per part de l'equip lingüístic —no sé si hi ha algun problema per part d'algú—, el que posaríem a votació seria...

El Sr. CASANOVAS: No, no. Som nosaltres, els propo-sants, els qui hauríem de definir, em sembla a mi, si estem d'acord o no que se'ns modifiqui la Proposició no de Llei: evidentment, hi estem d'acord; és una modificació de caràcter gramatical, pràcticament, o sigui que d'acord.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Doncs, bé, el que posaríem a votació seria ja la proposta de la Proposició corregida...

El Sr. COLOMINES: Perdó, però no l'havia llegida, jo, la proposta de canvi...

El Sr. CASANOVAS: Potser em toca a mi de llegir-la, no ho sé, però... No em fa res, ja la llegiré.

Bé, evidentment, jo, personalment, considero que aquí hi ha unes alteracions lingüístiques, sobretot, innecessàries, perquè canvien el complement de temps, però, bé, és igual; de tota manera, les admetem, per no entrar en una discussió que fóra, potser, més llarga encara que la discussió de caràcter històric: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a organitzar amb la dignitat i la solemnitat adequades, durant l'any 1988, actes commemoratius del milenari de l'obtenció, de fet, de la independència dels comtats catalans».

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor Marçal Casanovas.

Posaríem a votació, tal com he dit abans, la Proposició modificada per part dels serveis lingüístics.

Les senyores i els senyors diputats que hi estiguin a favor?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Proposició no de Llei perquè sigui commemorat amb la Dignitat Merescuda el Primer Mil·lenari de l'Obtenció de la Independència de Fet dels Comtats Catalans ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

(El debat del punt segon de l'ordre del dia fineix a tres quarts de cinc de la tarda i dotze minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al {
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xequ portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona